

21/01/2023

Η εορτή των Αγίων Γεωργίου και Ιωάννου των Χοζεβιτών στην Ιερά Μονή Χοζεβά

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη των Αγίων Γεωργίου και Ιωάννου των Χοζεβιτών εορτάσθηκε σήμερα Σάββατο, 8 /21 Ιανουαρίου 2023, από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων στην Ιερά Μονή του Χοζεβά, που βρίσκεται στην αριστερή όχθη του Χειμάρρου Χορράθ, στο ρεύμα προς Ιεριχώ.

Η Εκκλησία την ημέραν αυτή ενθυμείται ότι ο Άγιος Ιωάννης προσήλθε στην Ιεράν Μονήν Χοζεβά, παραιτηθείς της εν Καισαρεία Επισκοπής αυτού, κατέστη πόλος έλξεως πνευματικής, ο δε Άγιος Γεώργιος προσήλθε από τα Λεύκαρα της Κύπρου και ανακαίνισε την Μονή εκ της Περσικής εισβολής του 614 μ.Χ.

Η μνήμη των οσίων ανδρών τούτων τιμήθηκε με Ολονύκτια Αγρυπνία προεξάρχοντας του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου και συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Ιεραπόλεως κ. Ισιδώρου, Αγιοταφιτών Ιερομονάχων ως του Γέροντος Καμαράση Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου και του Χοζεβίτου Ιερομονάχου π. Χρυσογόνου, ψαλλόντων των κ. Σταύρου Χρήστου, ψάλτου εις τον Ναόν Αγίας Παρασκευής Αττικής, κ. Παπαδημητρίου Νικολάου Πρωτοψάλτου του Ιερού Ναού Αγίας Κυριακής Πύργου Ηλείας, κ. Σταύρου Ιωάννου Πρωτοψάλτου εις τον Ιερόν Ναόν Αγίου Δημητρίου Τριπόλεως, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου Λαμπαδαρίου εις τον Ι. Ναόν Προφήτου Ηλιού του Δήμου Αγίας Παρασκευής Αττικής, κ. Κάμτσιου Ηλιού και Παναγιώτου, Πρωτοψάλτου και Λαμπαδαρίου αντιστοίχως του παρεκκλησίου Αγίων Αποστόλων του Δήμου Αγίας Παρασκευής Αττικής, μετά των μοναχών της Μονής, αλλά και τη

συμμετοχή πλήθους πιστών για πρώτη φορά μετά την απερχομένη πανδημία του covid – 19.

Η προσφώνηση του Ηγουμένου της Ιεράς Μονής του Χοζεβά

«Χαίρετε, κανόνες ἄκρας ταπεινοφροσύνης»,

«Χαίρετε, εἰκόνες διαυγοῦς σωφροσύνης»,

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μετά τῆς τιμίας Ἑμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διά μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως ἑορτάσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν δύο Ἀγίων Κτιτόρων τῆς ἱστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Γεωργίου καί Ἰωάννου καί τῶν τρισχιλίων Χοζεβιτῶν Ὁσιομαρτύρων τήν ἐπαύριον.

Αἱ ἀρεταί των, πάμπολλαι! Βάσει τῆς μεστῆς νοημάτων, ἐξαιρέτου πνευματικοῦ ὕψους διδασκαλίας τοῦ Ἀγίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου, μία ἀρετή πασῶν ἀνωτέρα:

Ἡ ἀγία ταπείνωσις!

Εἰς τάς, «Περί ὑπερηφανείας», διδαχάς τοῦ Ἀγίου πρὸς τοὺς Χοζεβίτας Μοναχοὺς, διαβάζομεν:

«Ἡ ταπεινοφροσύνη, τεκνία, ὕψωμα (ἥτοι καύχημα) ἔχει τόν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Υἱόν, Ὅστις ἐταπείνωσεν ἑαυτόν ἕως θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ ... λέγω ὑμῖν, ἀδελφοί, ὅτι οὐκ ἔστι Ἕλλην ἢ Ἰουδαῖος ἢ Σαμαρεΐτης, ὅστις ἔχει ἀληθινήν

εὐλάβειαν, πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ οὐκ ἔστιν ἀγαπητός καὶ πολυαγαπητός παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ... ταύτας λοιπόν τάς ἀρετάς ἃς ἀποκτήσωμεν: τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν εὐλάβειαν. Ἀγωνίσθητε, ἀδελφοί, συμπαριστάμενοι ἀλλήλοις ἐν ταπεινοφροσύνῃ».

Τοιαῦτα ἐδίδασκεν τοὺς Χοζεβίτας ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος. Οὐ μόνον ἐδίδασκεν, μᾶλλον δέ καὶ ἔπραττεν!

Ἀμφότεροι οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης καὶ Γεώργιος διακατείχοντο, οὐ μόνον ὑπὸ ταπεινώσεως, ἀλλὰ κυρίως καὶ ἐξόχως, ὑπὸ ἀκραιφνοῦς καὶ γνησίας ταπεινοφροσύνης. Τὴν διακριτὴν, μάλιστα, διαφορὰν τῶν δύο ἐννοιῶν, διασαφηνίζει ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Νικήτας ὁ Στηθαῖος εἰς τὴν δευτέραν ἑκατοντάδα τῶν κεφαλαίων του:

«Ἡ ταπείνωσις κατορθοῦται μέ κάθε κακοπάθειαν καὶ με τοὺς ἐξωτερικοὺς κόπους

τῆς ἀρετῆς ... Ἡ ταπεινοφροσύνη ὅμως εἶναι τί τό θεῖον καί οὐράνιον καί γεννᾶται ... διά τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπτικῶν, τόμ Δ΄ σ.86,87, Α΄ ἔκδοσις 1987, «Τό περιβόλι τῆς Παναγίας»).

Τήν ὑποποιόν ἀκριβῶς ταπεινοφροσύνην, ἥτις παντελῶς – φεῦ – ἐκλείπει εἰς τάς ἡμέρας ἡμῶν, παρακαλῶ εὐχηθῆτε, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἵνα ἅπαντες ἀποκτήσωμεν. Καί ὄντως βαδίσωμεν ἐν τῷ βίῳ μετριοφρόνως, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, Ἀμήν».

Ἀκολούθως ἐτελέσθη ἡ ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί τοῦ Χοζεβίτου Ἱερομονάχου π. Χρυσογόνου, ψαλλόντων τῶν κ. Σταύρου Χρήστου, ψάλτου εἰς τόν Ναόν Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, κ. Παπαδημητρίου Νικολάου Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς Πύργου Ἡλείας, κ. Σταύρου Ἰωάννου Πρωτοψάλτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου Λαμπαδαρίου εἰς τόν Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, κ. Κάμτσιου Ἡλιοῦ καί Παναγιώτου, Πρωτοψάλτου καί Λαμπαδαρίου ἀντιστοιχῶς τοῦ παρεκκλησίου Ἀγίων Ἀποστόλων τοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, μετά τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς, ἐν συμμετοχῇ λαοῦ πολλοῦ διά πρώτην φοράν μετά τήν ἀπερχομένην πανδημίαν τοῦ covid – 19.

Το κήρυγμα του Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων

«Καί εἶπα· νῦν ἡρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου», (Ψαλμ. 76,11)
ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἡ ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου ἐπιφανεῖσα σωτήριος Χάρις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα τιμήσωμεν ἐορτίως τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

Οὗτος παιδιόθεν φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς μονήρους καί ἀσκητικῆς ζωῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν καί ἐτράπη καὶ ἀφού παρέμεινεν ὑπηρετῶν τοὺς γέροντας γονεῖς του μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν, ἐγκατέλιπε τὴν γενέτειραν αὐτοῦ νῆσον Κύπρον διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τότε παραλαμβάνει αὐτόν ὁ ἀδελφός του μοναχός Ἡρακλείδης καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν περίφημον διὰ τὴν αὐστηρότητά της καὶ τοὺς ὁσίους μοναχοὺς της, τὴν κοινοβιακὴν ταύτην Μονὴν τοῦ Χοζεβᾶ.

Ἀκούσωμεν τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ λέγοντος: «Οὐχ ὁδοῦ μῆκος ἴσχυσεν, οὐδέ τόπων δυσχέρεια, παραλῦσαι Ὅσιε τό διάπυρον, τῆς πρὸς Θεόν ἐκδημίας σου· κάκεϊ γάρ γενόμενος καὶ τοῖς τόποις εὐφρανθείς, οὗ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν οὐκ ἡμέλησας ὅλως, εἰ μὴ φθάσης δι' ἀσκήσεως καὶ πόνων καὶ πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον».

Ὅντως, «τό διάπυρον τῆς πρὸς Θεόν ἐκδημίας τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Γεωργίου» ἐνισχύουν οἱ Δαυϊτικοὶ λόγοι «ἐπεπόθησα τό σωτήριόν σου Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστι» (Ψαλμ. 118, 174) ἀφ' ἑνός· καὶ ἡ στερέμνιος (σκληρά) αὐτοῦ ἄσκησις ἀφ' ἑτέρου, ἐν τῇ Λαύρᾳ. «Αἱ προσβολαὶ τοῦ πολεμήτορος διαβόλου οὐ κατέσεισαν τὴν ἀκρόπολιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ», λέγει ὁ ὑμνωδός. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ μακάριος Γεώργιος εἶχεν ὡς πρότυπον μιμήσεως αὐτόν τοῦτον τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου: «Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά, καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἡγάπησεν

ἡμᾶς καί παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν προσφοράν καί θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμήν εὐωδίας», (Ἐφ. 5, 1-2).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ Παύλου, ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ὅρᾷς τό ὑπέρ ἐχθρῶν παθεῖν, ὅτι ὁσμή εὐωδίας ἐστί καί θυσία εὐπρόσδεκτος· κἂν ἀποθάνης, τότε ἔση θυσία· τοῦτο μιμήσασθαί ἐστι Θεόν».

Ἡ μίμησις τοῦ Θεοῦ τούτέστιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ὁ Ὅποῖος «καθ' ἡμᾶς γέγονε καί εἰς τό κρεῖττον ἡλλοίωσεν», ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας προσθέτων: «καί πᾶς δέ, ἐκ κακίας ἐπιστρέφων, ἢ ἐν ἀρετῇ μένων καί προκόπτων, λεγέτω: -Νῦν ἡρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις, ἢ ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου χαρίζεται, τό αἰεὶ διὰ τῶν γυμνασίων τῆς εὐσεβείας ἐπὶ τό μείζον προκόπτειν. Ὁ γάρ προκόπτων εἰς ἀρετήν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐκ ἀλλοιοῦται. Λέγεται δέ καί ὁ Μονογενῆς (Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ) ἀλλοιωθῆναι, ὡς τῆς θείας φύσεως συγκαταβάσει πρός τό ἡμέτερον σχῆμα

τε καί εἶδος ἀλλοιωθείσης, οὐ κατὰ ἀποβολήν (=ἀπόρριψιν) ἀλλά κατὰ πρόσληψιν.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν κατὰ Χριστόν ἀλλοίωσιν ἐπέτυχε καί ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, «μένων καί προκόπτων ἐν ἀρετῇ διά τῶν γυμνασίων (=τῆς ἀσκήσεως) τῆς εὐσεβείας, τῆς ὀρθῆς δηλονότι πίστεως. Ἀξιοσημείωτον δέ τό γεγονός, ὅτι ὁ ἱερώτατος Γεώργιος, ὡς ἄλλος Παῦλος, ἐν γῇ ἐπολιτεύετο, ὥσπερ ἀσώματος ἄγγελος, ἀκαταπαύστως δοξολογῶν τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν καί δεχόμενος τήν θείαν τούτου ἔλλαμψιν.

Ὁ ὁσιος Γεώργιος δοχεῖον γενόμενος τῆς φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀκολουθῶν τά ἴχνη τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου κηρύττοντος μετάνοιαν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ, ἀνέκραζε καί εὐηγγελίζετο διά στόματος τοῦ ψαλμωδοῦ, τά μεγαλεῖα καί τήν σωτηριώδη ἀλήθειαν τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος Χριστοῦ λέγων: «Κύριε, σύ ἔγνως. τήν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τήν ἀλήθειάν σου καί τό σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τό ἔλεός σου καί τήν ἀλήθειάν σου ἀπό συναγωγῆς πολλῆς», (Ψαλμ. 39, 10-11).

Ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ γεγονότος τούτου, ἀνεδείχθησαν ἡ πλειάδα τῶν μοναστῶν, τῶν ἀσκησάντων ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἐν οἷς Ἰωάννης ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καί Ἰωάννης ὁ Νέος ἡμῶν Πατήρ ὁ ἐκ Ρουμανίας, οὗτινος τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον λείψανον αὐτοῦ καταγγέλλει τήν Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλά καί τήν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ συνανάστασιν ἡμῶν. «Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, [τοῦ Χριστοῦ] (Ρωμ. 6,5), κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί εὐλαβεῖς μοναχοί, οἱ ἐν τῇ ἡγιασμένη ταύτῃ λαύρᾳ ἀσκούμενοι, παρακαλέσωμεν τόν κατενώπιον Θεοῦ ἱστάμενον πάνσοφον Γεώργιον, ἵνα παράσχῃ τοῖς τιμῶσιν αὐτόν τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν εἵδει περιστερᾶς ἐπιφανέντος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὡς καί τήν τῶν θείων μέθεξιν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἀμήν. Ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένα».

Μετά την Αग्रυπνίς ο Ηγούμενος της Μονής Αρχιμανδρίτης π. Κωνσταντίνος παρέθεσε εόρτιον τράπεζα.

